

[Justitsministeren.]

rigtigt, det er ikke et Forsøg paa det Omraade, her er Tale om, thi paa det Omraade har vi Videnskaben med os. Hvordan det kommer til at gaa i Fremtiden, er noget, som ingen af os er Herre over; men paa det Omraade, det her drejer sig om, er det ingen Forsøgslovgivning. Derfor kan det ikke hjælpe at sige, at det er en Forsøgslovgivning med Menneskemateriale.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt spurgte mig, hvordan det kunde være gaaet til, at en Læge har foretaget denne Operation, naar det ikke var tilladeligt. Dertil maa jeg sige, at der er to forskellige Maader, man kan foretage en Operation paa. Den ene Maade er, at man faar de juridiske Mynigheders Samtykke til at foretage Operationen, uanset at den ikke er nødvendig af lægelige Grunde. Dér maa Justitsministeriet svare: Vi savner Hjemmel til at tillade den. Derimod har enhver Læge Lov til at foretage en Operation, hvor den er nødvendig af lægelige Grunde for vedkommendes Skyld, og det er altsaa det, som skete i disse Tilfælde.

Jeg tilraader altsaa, at man stemmer for Lovforslaget, og at man, hvad angaar de Konsekvenser, som man taler om vil fremkomme i anden, tredie, fjerde, eller jeg ved ikke hvilken Omgang, lader den Rigsdag, der er til den Tid, tage Standpunkt dertil.

Bindsløv: Man ser det ejendommelige i dette høje Ting, som ellers ikke er saa bange for langt og bredt at diskutere et Spørgsmaal, at det ved denne Lejlighed væsentlig er de Medlemmer, som er imod Lovforslaget, der tager Ordet og taler langt og bredt om Spørgsmaalet, hvorimod de ærede Medlemmer, som er for Lovforslaget, holder sig beskedent i Baggrunden — et Særsyn i dette høje Ting —, og man spørger uvilkaarligt sig selv: Af hvilken Grund? Mon det er Mangelen paa Argumenter, der er Grunden? Man kunde være fristet til at tro, at de ærede Medlemmer egentlig er bange for at imødegaa de Argumenter, som har været fremsat her fra Talerstolen. I alt Fald er den Argumentation, jeg for mit Vedkommende har stillet op, *ikke blevet imødegaaet paa et eneste Punkt*. Flere af de klare Spørgsmaal, som jeg har stillet, f. Eks. med Hensyn til Lægevidenskabens Stilling, er ikke blevet besvaret, og det til Trods for, at der i dette Ting findes ærede Medlemmer, som nok kunde tale paa Standens Vegne. Jeg vil dog gerne have Lov til at besvare de Ting, som har været fremme.

Det ærede Medlem Hr. Rahbek udtalte,

at naar jeg for mit Vedkommende havde sagt, at Tvangskastration var det Perspektiv, der opruller sig, naar man betragter § 1, maatte han benægte dette med Henvi- sning til, at vi i selve Betænkningen havde sagt, at det ikke maatte anvendes som Straf. Men mener det ærede Medlem da, at Tvangskastration, naar den en Gang bliver indført, vil blive anvendt som Straf? Nej, Rigsdagen vil utvivlsomt med alle mulige Besværgelser og Formler, der skal afværge Tanken om, at det er Straf, sige: Vi skrider til Tvangskastration, men det maa endelig ikke opfattes, som om det var en Straf. Selvfølgelig vil man sige det.

Hvad det Argument angaar, at det skulde have nogen som helst bindende Virkning for kommende Rigsdage, hvad der er udtalt i Flertalsbetænkningen, tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Selvfølgelig vil kommende Rigsdage ikke i fjerneste Maade føle sig bundne af, at det ærede Medlem Hr. Rahbek og andre Medlemmer i deres Betænkning har sagt, at denne Lov kun skal bygge paa Frivillighedens Grund og kun skal gælde det begrænsede Omraade, som her er taget i Betragtning.

Nej, man kommer ikke udenom, at det er en meget væsentlig Indvending mod denne Lov, at den vil blive et Springbrød for kommende racehygiejniske Eksperimenter, thi Racehygiejnen vil overhovedet ikke kunne komme til uden netop med denne Lov som Gennemgangsled. Saa længe vi ikke har denne Lov, kan Racehygiejnen ikke komme til at arbejde, men naar vi først har den, kan den det. Det er derfor, jeg siger, at Tinget ved at vedtage dette rækker Haanden til de racehygiejniske Eksperimenter, som vi hidtil har holdt os fri af, indlader sig paa en Vivisektion, som har Mennesker til Materiale.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou udtalte, at min Opfattelse af Lægernes Stilling til dette var urigtig, bl. a. under Henvi- sning til, at man nu en Gang var nødt til at arbejde med de Erfaringer, som staa- r til Raadighed, og selv om den Tid skulde komme, da der blev opfundet Helbredelsesmetoder, der kunde afbøde de seksuelle Abnormiteters uheldige Indflydelse, ja, saa kunde Lægevidenskaben dog ikke regne med det, den var nødt til at tage Hensyn til de Erfaringer, den nu havde.

Naar jeg overhovedet fremkom med den Bemærkning, som jeg gjorde, skyldes det en Udtalelse af den højtærede Sundhedsminister, thi den højtærede Sundhedsminister udtalte ved Sagens første Behandling, at naar han for sit Vedkommende ikke